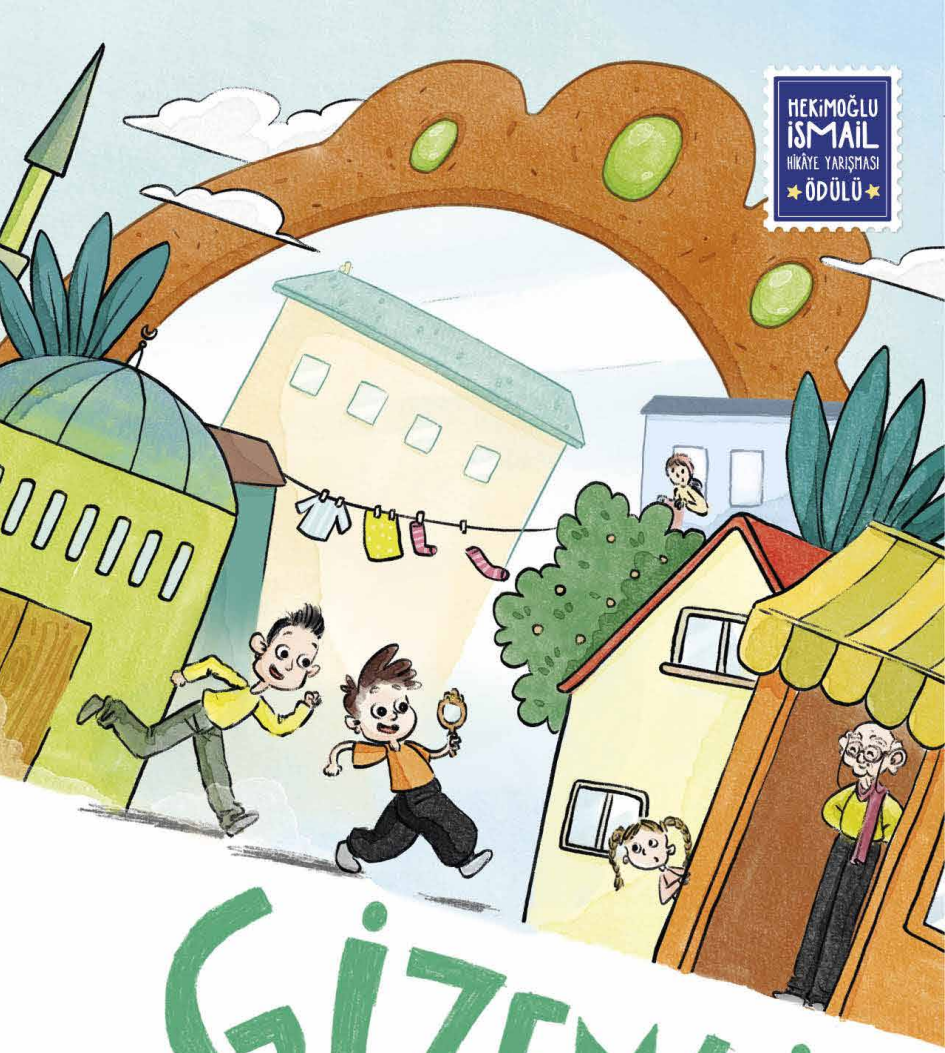

GİZEMLİ AYNA

SÜMEYYE ÖZTÜRK ŞAHİN

ÇİZER: ESLEM YAŞAR

GÜLCE ÇOCUK timaş

KAYIP BİR AYNA

Enes o gün elini montunun cebine uzatmasaydı belki de hiç böyle olmayacaktı. Off, bugün hava da pek soğuk, demeseydi. Keşke yaz hemencecik geri gelse de yeniden denize gitsek, diye dertlenmeseydi. Keşke bütün dileklerimiz gerçek olsa, diye sızlanmasaydı.

Ama işte oldu. Serin bir ekim sabahıydı. Okula gitmek için hazırlanıp elini montunun cebine atınca sert bir cisme çarptı. Önce ürkerek elini geri çekti, sonra tekrar uzattı. Bir aynaydı bu. Hem de şimdiye kadar gördüklerinden çoook farklı. Ama ortada küçük bir sorun vardı: Enes'in daha

önce hiç böyle bir aynası olmamıştı. O halde bu ayna kimindi ve onun cebine nasıl girmişti?

Enes dakikalardır elinde tuttuğu aynaya bakmaya devam ediyordu. Bu aynanın kışlık montunun cebinde ne zamandır beklediğini düşünüp duruyordu. Bu montu en son ne zaman giydiğini hatırlamıyordu. Belki geçen hafta, belki geçen kış. Ama en son geçen kış giydiyse mutlaka yıkanmış olurdu. Aynanın cebine nasıl ve ne zaman girdiğine dair türlü türlü ihtimalleri aklından geçirdi. **Kafası iyice karıştı. Kütüphaneye gittikleri günlerden birinde montları karıştıran biri, yanlışlıkla kendi cebine bırakmış olabilirdi.** Arkadaşı Selim'in babası antika meraklısıydı. Evlerinde bu aynaya benzer irili ufaklı bir sürü küçük eşya biriktiriyordu. Zaman zaman Selim de arkadaşlarını meraklandırmak için bunları okula getirirdi. Tabii ki babasından habersiz. Getirdiği her eşya o gün sınıfta, teneffüslerde günün konusu olurdu.

Babam bunu yıllaaar yıllar önce Uzakdoğu seyahatinden dönen bir arkadaşından almış, derdi. Bunu da güney illerinden bir akrabası getirip vermiş, diye ballandıra ballandıra anlatırdı. Ama eline alıp da incelemek isteyen hiç kimseye asla izin vermezdi. "Çünkü bu antika bir eşya. Ve antikalara onların dilinden anlamayan hiç kimse dokunamaz." Sen anlıyor

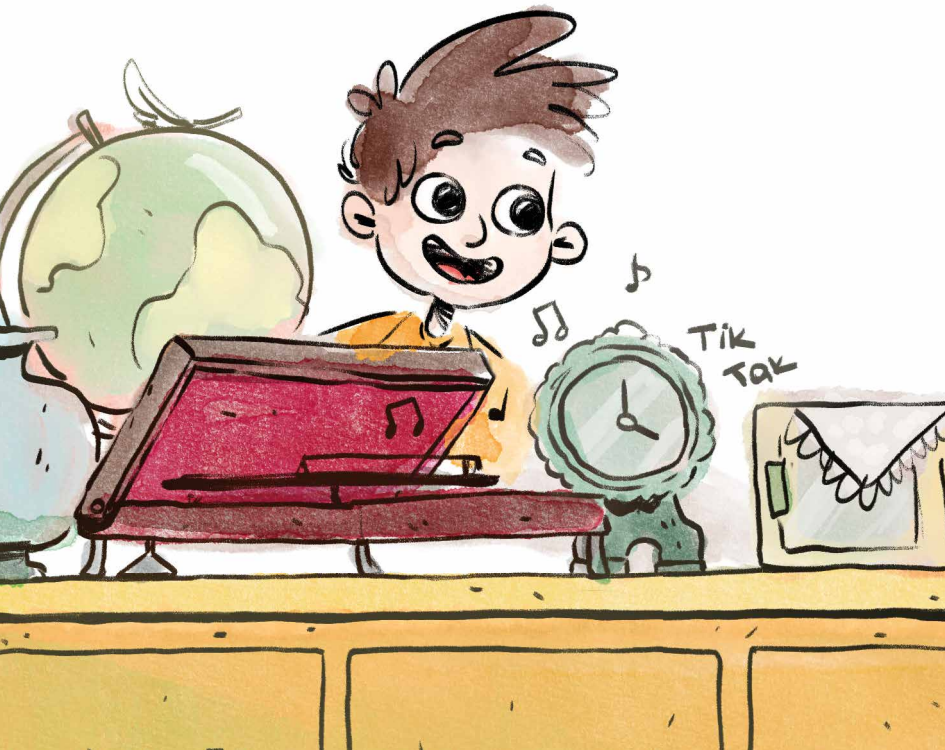

musun ki, diyenlere de aldırmazdı. Selim, kendi koyduğu bu kuralı sadece Enes için bozardı. İki arkadaş, bazen Eneslerin bazen Selimlerin evinde sık sık buluşup antikaları incelerdi. Bu ayna, böyle bir günden kendisinde kalmış olabilirdi. Ama bu düşük bir ihtimaldi. Çünkü Selim'in babası her akşam antika eşyaların tozunu alırdı. Şimdiye kadar eksik olanı fark etmediği tek bir akşam bile olmamıştı.

Yine de Selim'e sormadan bundan emin olamazdı. Bu küçük el aynası kime ve nereye aitti? Onu sahibine ulaştırmanın bir yolunu bulamasa ne olacaktı?

O sırada mutfaktan annesinin kahvaltıya çağıran sesi duyuldu:

-ENEEES. HADİ OĞLUM, KAHVALTI HAZIR. OKULA GEÇ KALACAKSIN.

Kararsız ama hızlı bir hareketle aynayı yatağının altındaki ıvır zıvır kutusuna yerleştirdi. Kutunun kapağını kapatmadan bir kez daha aynada kendine baktı. Gözlerinde hiç de alışık olmadığı bir anlam gördü.

ARAMAKLA BULUNUR MU?

Enes bedeni sınıfta, aklı odasındaki aynada kalmış koca bir gün geçirdi. Eve girdiğinde zihni türlü sorularla doluydu. Tüm gün yan yana oturdukları halde Selim'e aynadan hiç bahsetmemişti. Belki de abartıyordu. Aynayı kaybeden kişi çoktan onun varlığını bile unutmuştu. Ama hem o aynayı sahiplenmek hem de ondan kurtulmak istiyordu. Bu iki duygunun aynı anda içinde nasıl yer bulabildiğine şaşırıyordu. Kendisine ait olmayan bir eşyayı sahibine ulaştırmak için çaba harcaması gerektiğini düşünüyordu. Sonunda bu işin üstesinden tek başına gelemeyeceğine

karar verdi. Olayı tüm açıklığıyla anlatmak da hiç içinden gelmiyordu. En iyisi bir şekilde dedesine danışmaktı. Bu da aynanın bir süre daha kendisinde kalması demekti.

Dedesini bahçedeki ceviz ağacının gölgesinde buldu. Yaşlılık lekelerinin doldurduğu ince elleriyle gözlüğünün çerçevesini tamir ediyordu.

-Dede, dedi. Sesindeki titremeye rağmen kendinden emin bir duruşu vardı:

-İnsan kendisine ait olmayan bir eşyayı sahiplense ne olur?

Bekir dede, önce elindeki gözlüğü oturduğu sedirin üstüne yavaşça bıraktı.

Sonra torununa gülümseyerek baktı.

-Yani hem kendisinin değil, hem de kendisinin olacak öyle mi, dedi.

Enes içinde garip bir suçluluk hissetti.

-Yani tam olarak öyle sayılmaz dede. Nereden geldiğini bilmediği ve sahibini de bulmanın mümkün olmadığı bir şeyse bu?

Dedesi "Nereden biliyorsun sahibini bulmanın mümkün olmadığını evlat?" diye yine gülerek sordu. Ama bunu söylerken, Enes bir ara gözlerini kaçırdığını fark etti. Dedesi neden Enes'ten gözlerini kaçırsındı ki? Herhalde ona öyle gelmişti.

